

L'ENTREVISTA

Hem anat a l'Espai Marfà de Girona a veure en David Ibáñez. En David és llicenciat en ciències econòmiques per la UAB i amb un postgrau de Gestió Cultural per la UB. Ha desenvolupat la seva carrera professional vinculada a l'Ajuntament de Girona com a coordinador de les activitats musicals de l'Auditori de la Mercè, codirector artístic del Festival de Músiques Religioses del Món, programador musical de l'Auditori Palau de Congressos i cap de màrqueting i comunicació d'aquest mateix equipament. Durant set anys (2012-2018) ha estat director artístic de la Fira Mediterrània de Manresa i des de fa pocs mesos és director de l'Espai Marfà.

La Fira Mediterrània de Manresa és un mercat que gira entorn de la cultura popular i les músiques del món i folk. En la teva etapa com a director artístic de la Fira Mediterrània una de les teves prioritats va ser jugar amb els límits entre la creació d'arrel tradicional i la contemporaneïtat, ens expliques com es va poder dur a terme aquesta connexió?

Vaig partir del fet que la Fira Mediterrània havia de ser la insígnia del desenvolupament de la cultura popular, el lloc on es busquen els límits, perquè la cultura popular si ha arribat als nostres dies és gràcies a que no ha parat d'evolucionar i transformar-se i ho ha fet sempre en diàleg amb la cultura contemporània. La cultura popular és molt viva perquè barreja el passat amb l'ara, a més, això passa gairebé sense que ens n'adonem. En el terreny creatiu, quan la cultura popular es converteix en espectacle, aquesta tensió entre allò contemporani i allò tradicional és un terreny súper fèrtil.

De seguida vam trobar companys de viatge com el Mercat de les Flors, el Festival Grec o diversos festivals de música que entenien que en aquesta combinació hi ha un material de rabiosa contemporaneïtat. I per això vam fer totes les provatures i les bogeries que vam ser capaços de fer, ens ho vam passar molt bé. El missatge que vam llançar, ja que la Fira té un

component prescriptor i de trencar tòpics, és que la cultura tradicional és un material creatiu de primera magnitud i s'ha de tenir molt més en compte, com passa en altres països. Amb espectacles disruptius -com tenir l'Isaki Lacuesta com a artista convidat a la primera edició fins a l'última amb una coproducció amb el Mercat de les Flors que vam tenir el ballarí de flamenc Juan Carlos Lérída en un taller mecànic durant una setmana- es va generar debat, reflexió, aquesta és una part de la Fira Mediterrània de la qual en vam estar especialment satisfets.

Per tercer any consecutiu la Casa de Cultura signa un conveni de col·laboració per facilitar la participació dels tècnics municipals de cultura a la Fira Mediterrània de Manresa. Què pot aportar als tècnics de cultura i programadors assistir a la Fira Mediterrània?

Les fires han de ser un lloc de descoberta, de bombolla puntual, de parèntesi i, per tant, és el moment de deixar-se anar i sentir referents, parlar amb gent. Són moments de moltíssima creativitat en els quals et permetes fer un curtcircuit amb el dia a dia que ens té a tots clavats a l'ordinador. Al trencar amb aquesta dinàmica, assistir a xerrades, showcases... i tota aquesta classe d'activitat professionals, encara que no te'n adonis, fa que tornis a casa amb una sèrie de connexions mentals i d'idees. És gairebé impossible aturar aquestes espurnes que surten al veure la gent, sentir idees i pensar com les pots aprofitar.

Fa poc que t'has reincorporat com a director a l'Espai Marfà de Girona, en aquesta nova etapa que encetes t'has plantejat algun canvi o replantejament del projecte?

La Marfà és un projecte que jo m'estimo moltíssim entre altres coses perquè és l'última feina que vaig tenir a l'Ajuntament de Girona. Poc després de posar en marxa l'Espai Marfà vaig marxar i es va fer una feina espectacular durant aquests set anys que he estat fora.

El projecte de la Marfà està molt arrelat a la creativitat local i ara mateix és una eina molt reconeguda en quant a formació no reglada, acompanyament de grups emergents, gestió de projectes que s'hi vinculen, com la música de carrer, el Dia de la Música, Notes al Parc... , per tant, s'ha posat tota una sèrie d'eines per acompanyar els músics emergents que són molt interessants. Ara que vinc de fora puc dir que és tot un referent a nivell de país.

El següent pas és obrir el terreny a l'àmbit de les residències, la internacionalització i la coproducció. És a dir, refermar el caràcter de centre de creació musical de primera línia i fer-ho desenvolupant projectes amb els principals festivals, centres de formació i altres agents musicals del país. Penso que tenim les eines i una base molt sòlida per fer aquest

desplegament. Tenim la franja dels emergents molt ben coberta gràcies a l'aliança amb la Casa de la Música, els bucs d'assaig i altres projecte. I encara hi ha tot un recorregut en l'àmbit de les residències internacionals, de les coproduccions, i en l'àmbit del treball en xarxa a nivell nacional i internacional.

Des de l'Espai Marfà ofereix diferents serveis i activitats de suport a les iniciatives del sector musical. Com ara, la sessió d'espais com els bucs d'assaig o l'estudi de gravació, el programa de formació, ajudes per a maquetes, etc. Trobem especialment interessant el Programa d'acompanyament artístic en què les ajudes són en espècies. Quin impacte diries que ha tingut aquest programa en els grups i artistes que hi ha passat?

Jo penso que l'impacte en tots els artistes ha estat positiu perquè els ha obligat a repensar-se, d'una banda, a fer-se una espècie de psicoanàlisi en positiu acompanyat per una sèrie de tècnics i això és un exercici molt bo; pensar a on vols anar, com ho vols fer, repensar el discurs artístic i tot el teu acompanyament a nivell de management, d'indústria... per obrir aquest camí que t'agradaria seguir. D'altra banda, se'ls ha dotat d'ajudes específiques per aconseguir un acompanyament concret, per exemple, un productor o un suport en una gira, el llançament d'un disc, o el seu enregistrament. Casos com Les Anxovetes que van desenvolupar el seu espectacle de creació pròpia, els Biflats que acaben de treure nou disc i estan començant a sonar sobretot en l'àmbit festiu, Xevi SF que hi ha participat en aquesta última edició... per tant, el programa d'acompanyament és un dels programes més interessants de la Marfà perquè està molt ben dissenyat.

Fa poc heu presentat la programació del cicle de música en viu Notes al Parc que porta diferents estils musicals als diferents parcs de Girona. Què destacaries d'aquest cicle de música?

La filosofia del cicle és molt coherent amb el fet que s'hagi encarregat desenvolupar-lo a l'Espai Marfà perquè Notes al Parc té dos punts: la cultura de proximitat, portant música als barris on normalment no arriba o no tant com voldríem i, a més, ho fa amb artistes quilòmetre zero, emergents i d'aquí, per tant, permet donar recorregut i eines als grups que estem acompanyant. Jo destacaria que, tot i que Notes al Parc és una programació i la Marfà és un centre de creació, ofereix un recorregut als artistes de casa nostra.

A més de gestor cultural també estàs a l'altra banda com a músic. Aquesta circumstància t'ha ajudat en les relacions amb els creadors? De quina manera?

Des de l'any 99 m'he dedicat a la gestió musical, quan vaig entrar a treballar al Centre Cultural la Mercè per desenvolupar el que llavors era l'Auditori de la Mercè. Per tant, sempre m'he dedicat a la gestió musical i la meva experiència com a músic ha estat fonamental per conèixer per dins allò que estic gestionant. És una eina important que em permet treballar millor, amb més precisió. És a dir, no només entendre l'interlocutor, també conèixer la música per dins permet entendre els mecanismes (fins hi tot els psicològics) que intervenen en la creació, el perquè fan el que fan i quines són les situacions que es poden donar, etc. Un mica el perquè de tot plegat. A mi ser músic, conèixer la música per dintre, m'ha ajudat.